

Oktober 2011. Verslag hulpgoedertransport naar Szürte, Oekraïne.

Maandag 3 oktober is het dan eindelijk zover. Vandaag vertrekken Arie en Berry als vrachtwagenchauffeurs en Bert, Ilse, Piet en Anja met een busje richting Oekraïne met een hulpgoedertransport.

Zaterdagochtend hebben we de vrachtauto geladen met pallets conserven, macaroni, suiker en slaolie. Zakken met kleding, kinderledikantjes, matrassen, fietsen, wasmachines, tafels en stoelen.

We kunnen pas om 20.00 uur vertrekken, omdat 3 oktober in Duitsland een nationale feestdag is en zodoende geen vrachtverkeer toegestaan is voor 22.00 uur.

We drinken een bakje koffie, lezen een gedeelte uit de bijbel en vragen in gebed om een zegen over de reis en nemen dan afscheid. Het is heerlijk weer om te rijden en doordat we 's nachts rijden is het niet druk op de weg en kunnen we lekker opschieten. De reis verloopt heel voorspoedig. Het enige minpuntje is de bekeuring in Hongarije voor het rijden zonder licht, wat daar ook overdag verplicht is. Foutje. Dit zal ons €10,00 kosten. Afrekenen aan de grens graag. Dinsdagmiddag om 18.00 uur komen we aan op de camping van Dorcas in Debrecen (Hongarije). We zullen hier overnachten omdat de chauffeurs aan hun maximum rijtijd zitten. Na gedocht te hebben (het water rook niet al te fris) gaan we naar het restaurant, waar we een heerlijke maaltijd voorgeschoteld krijgen door Janos de kok. Nog even wat drinken en daarna snel onder de wol, want je merkt het wel als je de afgelopen nacht weinig geslapen hebt.

Woensdagochtend om 4.30 uur gaat de wekker. Nu al? Maar na een heerlijk kopje koffie, dat al door Arie en Berry voor ons is gezet, gaat het weer en zijn we klaar om richting de grens te vertrekken.

Dit is spannend. Maandag stond er nog 3 km file van wachtende vrachtauto's. Als dit nog zo is zal het uren gaan duren voordat de vrachtauto erover is. Maar, hoe wonderlijk, bij het naderen van de grens kunnen we maar een paar vrachtauto's ontdekken. Het busje volgt een andere weg en is zo Hongarije uit. Nu op naar de Oekraïense grens. Na 30 minuten onderworpen te zijn aan strenge blikken van ingewikkeld kijkende beambten mogen we de grens over. Om 9.00 uur komen we aan bij het kantoor van Dorcas waar we hartelijk ontvangen worden door de medewerkers.

Nadat we koffie hebben gedronken, krijgen we een korte rondleiding door het kantoor. Er werken hier zes vaste krachten, die door Dorcas Aid International betaald worden op basis van het plaatselijke loontarief. Nu is het wachten op de vrachtauto. We gaan maar een rondje wandelen door het dorp. Bij elk erf worden we begroet door minstens twee blaffende honden. Bijna aan elk huis hangt maïs of rode pepers te drogen. We zien veel oude auto's, vooral Lada's. Wanneer we een klein grindpaadje aflopen, komen we in een zigeunergemeenschap terecht. Kinderen met vuile gezichtjes en armoedige kleding drommen om ons heen. De ouderen lachen vriendelijk naar ons, maar toch merken we iets van wantrouwen. Als we bijna terug bij het kantoor van Dorcas zijn, krijgen we een berichtje van Berry en Arie: "we zijn erover". Hoera! In een recordtijd van nog geen 3 uur. Geweldig. Een kwartiertje later zien we ze de bocht omkomen. Even samen een kopje koffie en dan moet de vrachtauto gelost worden.

Omdat er geen hefruck voorhanden is, moet alles met de hand gebeuren. Gelukkig krijgen we hulp van een zestal mensen van het klusteam, dat een half uurtje hiervandaan een medische post aan het opknappen is. Ook de plaatselijke bevolking helpt flink mee. Na 2 uur flink aanpoten, hebben we alles in een schuur opgeslagen.

Als we bijna klaar zijn, krijgen we controle van de douane. Van alle etenswaren wordt een monster meegenomen om nader te onderzoeken. Daarna wordt de deur verzegeld, tot alle formaliteiten afgehandeld zijn. Na ongeveer een maand zal het voedsel uitgedeeld kunnen worden aan de allerarmsten van de bevolking.

Na de lunch vertrekken we naar Nagydobrony, waar we, samen met de klusgroep, in een christelijk kindertehuis zullen logeren. De weg is niet wat we hier in Nederland gewend zijn. Grote gaten en scheuren in het asfalt. Gelukkig is het droog, zodat we de gaten goed kunnen zien. Hoe zal dit zijn als alles vol water staat? Al slalomend bereiken we het tehuis. Dit kindertehuis is opgezet door Nederlanders. Er verblijven hier ongeveer 75 meisjes, die wees of half-wees zijn of die een handicap hebben. Het is geheel "selfsupporting". Ze hebben een boerderij, een kaasmakerij, bakkerij. Graan, aardappelen en groenten verbouwen ze zelf. Er enz. enz. worden geteeld. We kijken onze ogen trof zijn de kinderen. Ze zien er goed uit, hun hebben schik tijdens het eten. Ze kunnen echt opleiding. Ze werken mee in de bakkerij, de ze, voor zover ze er de capaciteiten voor goede basis voor het leven, wanneer ze te oud een voorbeeld dat hulp echt zin heeft.

staan kassen waarin tomaten, komkommer pepers, uit. Wat is dit goed opgezet. Wat ons het meeste ogen stralen. Ze lopen te ravotten door de gangen, "kind" zijn. Maar ze krijgen ook een goede keuken, de wasserij en het huishouden. Ook gaan hebben, dagelijks naar school. Zo krijgen ze een zijn voor het thuis en dit moeten verlaten. Dit is

Nadat we onze koffers op de kamers hebben gebracht, gaan we met Sandor, één van de Dorcas-medewerkers, een paar zigeunergemeenschappen bezoeken. We ontmoeten een pastor van de Reformed Church, die een aantal gemeenschappen onder zijn hoede heeft. Maar omdat hij hiervan niet kan bestaan, is hij ook nog bouwvakker. Vandaar die kleding. Hij is namelijk niet gekleed zoals je van een dominee zou verwachten.

er een genegeerd en uit. Diep Daar worden voor ons voor ons

betrokken worden (voor zover mogelijk natuurlijk). Ze zijn zelfs soms het middelpunt van de dans. Zowel de kinderen als wij genieten ervan. Na een lekkere maaltijd en nog wat gezellig napraten worden de oogjes al gauw zwaar (hoe laat ging de wekker ook alweer vanochtend?) en vertrekken we naar onze kamers om te gaan slapen.

Donderdagochtend. Na het ontbijt vertrekken we naar Mucachevo, waar we een dagverblijf voor gehandicapte kinderen zullen gaan bezoeken. Sandor reist weer met ons mee om als tolk te fungeren. We worden rondgeleid door de directrice. Zij heeft 10 jaar geleden, nadat ze na een ongeluk tot geloof gekomen was, het initiatief genomen om dit tehuis te stichten. Met behulp van een aantal hulporganisaties, waaronder New Life Foundation en Dorcas, en een groot aantal

vrijwilligers is dit prachtig geslaagd. Het gebouw is geheel gerenoveerd en heel mooi en functioneel ingericht. Er zijn overdag ca. 50 kinderen aanwezig. Die ieder op zijn eigen niveau onderwezen worden door ouders, vrijwilligers en stagiaires. Er wordt gelezen, geschreven, geschilderd, geknutseld, gespeeld, geborduurd, enz. enz. De kinderen genieten ervan en vol trots tonen ze hun werkjes. Dit is een heel mooi en opbeurend voorbeeld van hoe het kán.

Na een kopje Oekraïense koffie (wat een sterk spul) vertrekken weer richting Nagydobrony waar we afscheid nemen Arie en Berry, die met de vrachtauto richting Wenen gaan om riet te laden. 's Avonds horen we dat ze er vier uur over gedaan hebben om, met een lege vrachtauto, de Hongaarse grens over te komen.

In de middag bezoeken we een paar granny's Deze "oma's" zijn geadopteerd door mensen uit Nederland. Bij de eerste treffen we het niet. Deze mevrouw ligt ziek op bed. We mogen wel even binnen kijken, maar wat we daar zien is niet echt opwekkend. Alles is oud, vervallen en krakkemikkig. De volgende bejaarde die we bezoeken blijkt een bekende van Anja te zijn. Zij hebben elkaar vorig jaar ook ontmoet. De vrouw is ruim een jaar geleden gevallen en heeft daarbij haar heup gebroken. De huisarts zei dat ze maar een paar weken rust moest houden en dat het dan wel over zou zijn. Niet dus. Ze leeft nu met een kapotte heup en heeft altijd pijn. Van de ze een paar maanden geleden een rolstoel gehad. Maar omdat de vloer van de hoogte ligt met de vloer van het halletje, kan ze hiermee niet binnen komen. lange houten bank over de drempels waarop ze gaat zitten en heel voorzichtig bank haar "kamer" binnen. Wat een getob. Het is mensonterend om zo te jarige mevrouw uit Nederland heeft een deken gebreid die we aan deze vrouw geven. Ze is er heel blij mee. Ook bij de 3e granny worden we vriendelijk onthaald. Het is een oud vrouwtje, dat lekker in het zonnetje op een bankje voor haar huis zit. Vrolijk nodigt ze ons uit om even binnen te komen kijken. Leunend op twee stokken strompelt ze voor ons uit, maar ook hier is het één en al armoede wat we zien. Het huis is oud en vervallen. De meubels totaal versleten. Het fornuis is oud, vervelous en vies. Geen toonbeeld van weelde. Het is maar goed, dat deze mensjes ondersteund worden, anders zouden ze echt van armoede omkomen.

plaatselijke kerk heeft schuur niet op gelijke Haar zoon zet dan een schuift ze zo over de moeten leven. Een 101

We nemen afscheid en vertrekken naar het plaatsje Som, om aan te schuiven bij de goulash. Deze is door de burgemeester van het dorpje aangeboden, uit dankbaarheid voor al het werk wat gedaan wordt. Als we arriveren zien we de pot moet soep al staan te pruttelen boven een houtvuurtje. Grote stukken vet en spek drijven erin rond. De eetlust neemt zo niet echt toe. Uit beleefdheid scheppen we toch maar een beetje op. De smaak valt reuze mee, maar die stukken vet blijven bij de meeste toch wel op de rand van het bord liggen.

Als er niemand meer soep hoeft, krijgen we een puree met kippenpootjes. Een aantal van de pootjes is heerlijk mals, maar er zitten er bij die nog wel een dagje hadden mogen sudderen. De bedoeling is echter goed. Na afloop gaan we het project bekijken. Het is een pand dat dienst moet gaan doen als hulp- en dokterspost. De eerste indruk is: 'wat een zootje'. Maar als we de foto's bekijken en zien wat voor bouwval de jongens zaterdag aantreffen, blijkt dat er de afgelopen dagen hard gewerkt is. Binnenmuren die op omvallen stonden zijn gesloopt en opnieuw opgemetseld, muren afgebikt en aangesmeerd, afvoer gelegd, elektra aangelegd, enz. enz. Goed bezig geweest boys.

Vrijdag. Alweer de laatste dag hier. Vanavond hopen we weer richting Nederland te vertrekken. Maar eerst kunnen we ons nog nuttig maken, door het klusteam te helpen. Rond drie uur wordt de klus afgerond. Het gebouw is nog lang niet klaar, maar de basis is gelegd. Het zal afgemaakt worden door de plaatselijke aannemer.

We gaan terug naar het kindertehuis. Na een frisse douche en een lekkere maaltijd, danken we voor wat we hier hebben mogen doen en bidden voor een veilige terugreis. Het is bijna zeven uur in de avond als we afscheid nemen. De reis verloopt verder zeer voorspoedig. Net voor vieren in de middag komen we aan bij de Gereformeerde kerk in Herwijnen, waar we verwelkomd worden door familieleden en leden van de werkgroep. Het is een goede week geweest. We hebben veel gezien (zeker de mensen die deze reis voor het eerst mee waren) en hebben vele indrukken opgedaan. Ondanks dat het misschien een druppel op een gloeiende plaat lijkt, hebben we gezien dat hulpverlening, mits goed uitgevoerd, wel werkt en ook zeker nodig is. Vooral voor de zwakkere in de samenleving, zoals (wees)kinderen, gehandicapten en ouderen. Een ieder die, op welke wijze ook, een steentje heeft bijgedragen aan deze reis, willen we namens Dorcas en natuurlijk de mensen in Oekraïne hartelijk bedanken.

